

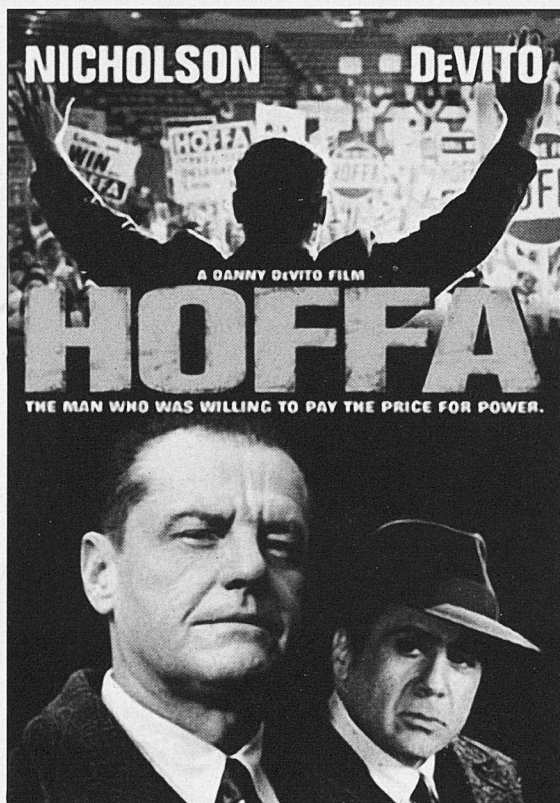
Bandes de so David Newman: a la recerca de l'esperit

Házael González



L'estrena d'una pel·lícula singular criticada gairebé per tothom (amb justícia, malauradament) com és *The Spirit* (Frank Miller, 2008, adaptació d'un dels herois de còmic més sagrats que, ni de molt, està a l'alçada i que és poc més que un divertiment ridícul, per molt que el seu responsable

sia un autor de còmic també molt respectat), ens serveix per començar a parlar de la que, sens dubte, és la saga familiar més prolífica pel que fa a la composició de música de cine: els Newman, un cognom amb resultats molt diversos i també desiguals.



Tot comença bastant enrere, amb tres germans que es dediquen a fer bandes sonores: Alfred Newman (que va néixer l'any 1901 i ens va deixar el 1970), Emil Newman (1911-1984), i Lionel Newman (1916-1989), dels quals el primer seria sens dubte el més conegut pel gran públic. Precisament ell va ser el pare de tres fills també dedicats a la música de cine, David Newman (de qui parlem aquí), Thomas Newman (un etern proposat als Oscar, de qui ja hem parlat altres vegades), i Maria Newman (més discreta que els germans perquè gairebé només ha fet tres composicions per al cinema). I encara ens falten noms, perquè (almenys de moment) completen la saga Randy Newman (nebó dels tres primers i cosí dels altres tres) i el jove Joey Newman (nét de Lionel). Fent un joc de paraules una mica fàcil, podem dir que l'esperit musical mai no ha abandonat aquest llinatge.

Encara que de totes maneres, David és dels més discrets i fins i tot erràtics a la seva feina: trobem els seus inicis a un lloc tan misteriós com és *Frankenweenie* (Tim Burton, 1984, un migmetratge del després famós director que també porta música de Michael Convertino) o les pel·lícules de terror espacial dels vuitanta com *Critters* (Stephen Herek, 1986) i productes similars com *Mi Diabòlico Amante* (*My Demon Lover*, Charlie Loventhal, 1987), o *Chicos Monsters* (*Little Monsters*, Ric-



hard Greenberg, 1989), que barregen els gèneres d'una forma que sempre dóna com a resultat uns productes estranys i de vegades fins i tot interessants (encara que no sempre). Amb aquest esperit inquiet i una mica iconoclasta, trobarem la seva signatura a gèneres com els dibuixos animats (a films com *La Tostadora Valiente* —*The Brave Little Toaster*, Jerry Rees, 1987—, *Patoaventuras*, *La Película: El Tesoro de la Lámpara Perdida* —*Duck-Tales, The Movie: Treasure of the Lost Lamp*, Bob Hathcock, 1990—, *Anastasia* —Don Bluth i Gary Goldman, 1997—, o ja més darrerament *La Edad de Hielo* —*Ice Age*, Chris Wedge i Carlos Saldanha, 2002), comèdies delirants i amb tocs surrealistes (*Tira a Mamá del Tren* —*Throw Momma from the Train*, Danny DeVito, 1987—, *Los Caraconos* —*Coneheads*, Steve Barron, 1993—, *Me Gustan los Líos* —*I Love Trouble*, Charles Shyer, 1994—, o *Los Picapiedra* —*The Flintstones*, Brian Levant, 1994— i també la seva seqüela *Los Picapiedra en Viva Rock Vegas* —*The Flintstones in Viva Rock Vegas*, també Brian Levant, 2000), passant per coses molt més prescindibles (sembla que a Hollywood tenen predilecció per David a l'hora de posar música a segones parts) i altres més que dignes i fins i tot atípiques a la seva trajectòria (com *Hoffa*, *Un Pulso al Poder* —*Hoffa*, Danny DeVito, 1992—, *Sólo Ellas*, *Los Chicos a un Lado* —*Boys on the Side*, Herbert Ross, 1995—, o *A Dúo* —*Duets*, Bruce Paltrow, 2000). Vist tot això, no ens estranya gens

que el seu darrer treball sigui una petita bogeria una mica influenciada per les sonoritats d'altres com Danny Elfman.

Però de totes maneres, és cert que les seves partitures tenen un gust àcid especial i atípic, i si bé la seva única proposició a un premi important (a la Millor Banda Sonora de Comèdia o Musical, amb *Anastasia*) sona una mica fluixa comparada amb altres membres de la família, sí és cert que aquest home encara té coses interessants a dir. ■

Maria BELLO Andre BRAUGHER Paul GIAMATTI Huey LEWIS Gwyneth PALTROW Scott SPEEDMAN

duets

